

50 Kr., saa er du færdig. Og til den anden siger han: Du maa nøjes med at betale 50 Kr. til mig, naar du forpligter dig til at betale andre 50 Kr. til min Nabo. Kreditor er Statskassen, den Debitor, der er i det første Tilfælde, er Landejendomsbesidderne, som slippe med at betale det halve, i det andet Tilfælde er enhver, der ejer en Ejendom i Kjøbenhavn og Købstæderne, han slipper for den ene Halvdel af Gælden, mod at betale den anden Halvdel til en anden, nemlig til Kommunen. — Til det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey) skal jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg har ikke tillagt ham nogen som helst Udtalelse. Jeg har udtalt *min* Opfattelse af en Bemærkning, der var fremkommen, men jeg har ikke tillagt ham den samme Udtalelse. I øvrigt beklager jeg jo meget, at det ærede Medlem ikke synes at more sig. Hvis han ikke gør det, er Grunden maaske den, at han er kommen ind i et Parti, hvor han efter sin Stilling og sine Forudsætninger ikke hører hjemme.

Finansministeren (C. Hage): Det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) er en meget varm Tilhænger af, at Aktieselskaber skulle beskattes af Staten. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal. Der er ved mange Lejligheder tidligere, ogsaa af mig, gjort gældende, hvad der med Føje kan fremføres mod denne Opfattelse. Jeg skal kun sige det, at naar det ærede Medlem tilføjer, at jeg ikke kan have Ret i, at Inddragning af Aktieselskaber under Beskatning til Staten er særlig irrationel, saaledes som jeg sagde i Gaar, eftersom jeg selv i det Forslag, som af mig blev fremsat forrige Aar, havde optaget Aktieselskabers Beskatning, saa er dette en Betragtning, som maaske for mig er meget smigrende, men som dog ikke er ganske holdbar. Der vil saavel i de Lovforslag, jeg kan stemme for, som ogsaa i Lovforslag, jeg selv fremsætter, kunne findes adskillige Ting, som jeg ikke selv er tilfreds med, eller som jeg ikke finder rationelle; men naar jeg i øvrigt i det store og hele mener, at en Reform er egnet til Gennemførelse, finder jeg, at man efter Omstændighederne kan se bort fra mindre Pletter. En saadan Plet ved Indkomst- og Formueskatloven er Beskatningen af Aktieselskaber. Naar jeg selv ikke desto mindre optog Forslag derom i det Lovforslag, jeg fremsatte i Fjor, var Grunden den, at ved de tidligere Behandlinger havde Folketinget fastholdt det Standpunkt, at Aktieselskaber

skulde medinddrages under Beskatningen. Jeg søgte da i de Bestemmelser, som jeg foreslog i Fjor, saa vidt muligt at mildne denne Beskatning, og i Overensstemmelse hermed ere de Regler, som nu foreslaas genoptagne for Aktieselskabers Beskatning, mindre vidtgaende, end Tilfældet var oprindeligt. Folketinget tog i Fjor det rigtige og konsekvente Standpunkt helt at stryge Aktieselskabers Beskatning. Jeg beklager, at Landstinget i Aar vil tage den anden Stilling, men jeg gentager, hvad jeg udtalte i Fjor, at Spørgsmaalet navnlig efter de Lettelser, som bleve indførte ved Regeringsforslaget i Fjor, ikke længere er saa stort, at jeg kan tillægge det nogen særdeles afgørende Vægt.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) kom tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan siges, at vi allerede nu i den kommunale Formue- og Lejlighedsskat have en Indkomstskat med stigende Skala. Det ærede Medlem syntes at erkende, at dette er Tilfældet i adskillige Købstæder, hvor der er indført Vedtægter, som umiddelbart hjemle en Paaligning paa Indkomsten efter stigende Skala; derimod mente det ærede Medlem ikke, at det samme kan siges om Landkommunerne, i alt Fald for saa vidt som saadanne Vedtægter ikke ere indførte og godkendte der. Jeg vil dog henstille, om det virkelig stemmer med det meget ærede Medlems Erfaring, at den Maade, hvorpaa Formue- og Lejlighedsskatten bringes til Udførelse i Landkommunerne, faktisk medfører en mindre gevaldig stigende Skala, end Tilfældet er i Købstæderne. Jeg tror i alt Fald, at det stemmer med manges Erfaring, at det modsatte er Tilfældet. Derfor mener jeg, at have Ret i at sige, at vi allerede nu i alt Fald i vide Kredse ere fuldt fortlørlige med en Beskatning efter stigende Skala, det vil sige efter det Princip, at af den større Indtægt kommer Skatteyderen til at erlægge forholdsvis mere i Skat, det være sig: nu til Stat eller Kommune; thi det er jo til sidst ikke det afgørende, om det er den ene eller den anden af disse Samfundsmyndigheder, som opkræver, modtager og anvender Skatten. Vi ere, siger jeg, i Virkeligheden allerede fuldt fortlørlige med den Tankegang, som finder Udtryk i Regeringsforslagets Bestemmelse om en stigende Skala for Indkomstskatten, og naar derfor det ærede Medlem, idet han erklærer, at han paa ingen Maade er en Modstander af det gode ny — hvilket jeg i øvrigt særdeles villigt skal anerkende; thi jeg benægter